

Zelk Zoltán-díj

A Zelk Zoltán Alapítvány Kuratóriuma első ízben adta át az arra érdemesnek talált fiatal költőnek a díjat, Zelk Zoltán születésnapja alkalmából, 2000. december 17-én.

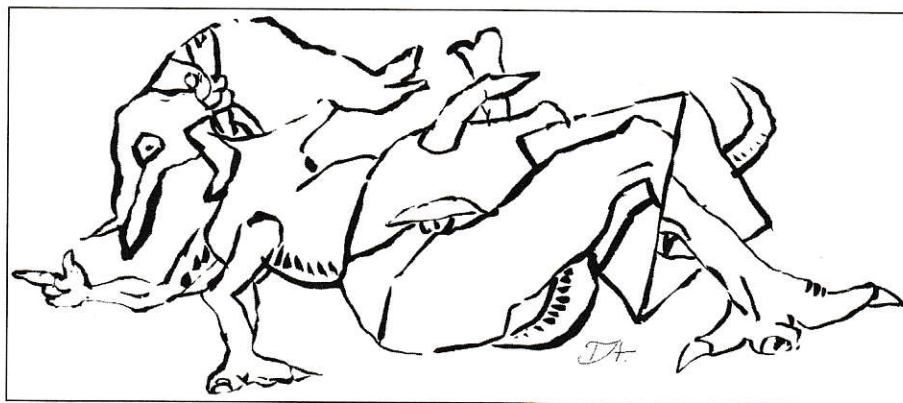
Borbély Szilárd 1964-ben született. Debrecenben él, ott szerzett diplomát a Bölcsészettudományi Karon, ahol most tanít. 1988 és 1999 között öt kötete jelent meg. Itt közölt két verse az „Ami helyet” című kötetéből való és a díjátadáskor hangzott el. Az ünnepségen Orbán Ottó költő méltatta a fiatal pályatárs eddigi munkásságát.

(Angyalszív)

A nyelv halott angyal. Olyan, mint az angyal.
Olyan lenne, mint egy hasonlat, amely halott.
Az angyalról beszél, aki nem érez. Lefekszik
és felkel. Kinyitja az ablakot. Látja a napot.
Látja a felhőkön átsuhanót. A szemközi
házon az ablakot. Az elfüggönyözött ablakot.
A hasonlatot, mint egy függönyt, amíg
beszél az angyal. Ha megnyitod, a szél
lebegteti. A rézsútos fénysugárban felkavaró
por. Ilyen egy nap, amely a jövő felé halad.
A legenda a szívről. És egy hideg hang
a test készülődő visszaérkezése mögött.
A fátyol mögött, amely olyan, mint a test.
Az elporladt angyal a múltból, melyet
a paradicsom kíméletlen szele hajt keresztül
a képzeleten. A jövőből visszaérkező angyal,
aki majd a test halálán keresztül beszél.
Nem a lélek, hanem az, aki a beszéd felé halad,
amíg az angyal szívébe jut. A hasonlata lesz
a beszéd, miközben háta az angyal hátához ér.

(Kávéréggel)

Az is lehet, ami nincs, vagyis az
egyszerű dolgok. A kávé elkészítése,
például, ami nem jelent semmit.
Valami melegség, amivel el lehet
babrálni. Cukor, kanál, kis tej.
Mondani, hogy már megint túl sokat
tettél bele. Aztán cigaretta, csend.
Reggel, ahogy néz kifelé az ablakon,
a kilencediken, a rádióban reggeli
hírek. Valaki elszántan mondja,
felolvas. Lendületes, ha nem is
magával ragadó hang. A reggel a leg-
nehezebb. Visszatalálni a dolgokhoz,
a dolgok közé. Amit mondani szoktam,
a túl édes kávéról, például.
Nem tudom, ezt például gyakran. Nem
tudom, hogy miért van ez minden reggel,
de összeszorul a gyomrom. A buszon,
az emberek kört, majd elfog a hányinger,
előre tudom. A szaguktól, meg ahogy
a szemükbe nézek. Mert nem tudod,
hogyan kell élni. Ebbe most ne kezdjünk
bele, jó. Vannak, amiket nem tudok,
hiába. Azt sem tudom mondani, amit
kellene, szavakat, amelyek ahelyett
vannak, ami nincs. Nyomd el a cigarettát.
Az utolsó slukkot mélyen leszívja,
kiisziom a kávé. Magamban a dolgokra
gondolok, hogy nem tudom a nevetek,
a szavak helyét. És mondom például
azt, amit nem mondok, hogy édesem.

Turcsányi Antal grafikája